

מקום ולאותה סביבה נוראת הוד שעל קצה גבולה הצפוני של הארץ.

בטרם יצאנו את המושבה, עוד "תפסנו" טיול אחרון למקום — שבעטיים של הגיל והמלחמה — לא הצלחנו להגיע אליו בימי שבתנו שם. הטיול — אל פסגת החרמון. קרובים מאוד היינו אל החרמון. ובחורף — כשסבא חרמון כוסה כולו מכף רגל ועד ראש מעטה לבן — דומה היה כאילו זו והתקרב אלינו עוד יותר. הנה, יכול אתה לאחוז בו. ואף-על-פי-כן נמנע מאתנו ליקרב אליו לא כל שכן לעלות אל פסגתו. אך משהוסרו ה"מעצורים" — מיהרנו להשלים את שהחסרנו.

אל פסגת החרמון

היה זה בשלהי דקייטא של שנת 1919. הצטרפנו (יהודה אריה ואני) אל קבוצת קייטנים, רובם מורים, שבאו לבלות את חופשתם במטולה — ואירגנו טיול לחרמון. יצאנו כ-30 "פרשים" רכובים על גבי סוסים ופרדות, בבוקרו של יום קיץ חם, כשאנו לבושים ב"מיטב הבגדים" שעוד נותרו לנו אחרי ארבע שנות המלחמה, ופנינו צפונה. בשעות אחר הצהרים הגענו לכפר שבעא השוכן לרגלי החרמון. בכפר שהינו עד בוא הלילה עם שאנו נהנים מיפי הנוף, מעצי אגוז מצלים ועמוסי פרי הגדלים על גדות נחל שמימיו הזורמים ברעש ובעיסוק גדול, צלולים וקרים כ-קרח — והמשכנו בדרכנו כששניים מאנשי הכפר נלוו אלינו כמורי דרך. המטרה — להגיע לשיא החרמון (קראנו לו ראש החרמון) לפני הנץ החמה ולצפות מרום ההר בזריחת השמש.